

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 “มาตรา 11 ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้ มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ โดยต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารและสามารถประมวลความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเหมาะสมต่อ สถานการณ์ รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ และมีการเรียนรู้ร่วมกัน” เพื่อผลักดันแนวคิดธรรมาภิบาล (Good Governance) ให้เกิดผลเป็นรูปธรรมขึ้น ในมาตรา 11 กำหนดว่าส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอโดยต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารและสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและเหมาะสมกับสถานการณ์รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการของส่วนราชการให้สอดคล้องกับการบริหารราชการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามพระราชกฤษฎีกา สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 4 กล่าวว่า “การศึกษา ” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (คู่มือการจัดทำแผนจัดการความรู้โครงการพัฒนาส่วนราชการ ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการจัดการความรู้ในส่วนราชการ, 2549, หน้า 9 - 13) การจัดการความรู้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการขับเคลื่อนสังคมสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ หรือสังคมอุดมปัญญา เนื่องจากสังคมไทยจำเป็นต้องขับเคลื่อนทุกภาคส่วนของสังคมสู่สังคมอุดมปัญญา จึงจำเป็นต้องมีหน่วยงานสร้างขีดความสามารถด้านการจัดการความรู้ขึ้นในสังคม ดังนั้น เมื่อองค์กรใดมีการจัดการความรู้ ย่อมจะทำให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ กล่าวคือ องค์กรจะมีลักษณะเด่นในการสนับสนุนให้บุคลากรมีความ

กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ สร้างความรู้มีความคิดสร้างสรรค์ ต้องการที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการเปิดโอกาสให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กร สนับสนุนให้มีการนำความรู้ฝังลึกของบุคลากรออกมาใช้ประโยชน์และมีการเพิ่มคุณค่าให้แก่ความรู้ขององค์กรตลอดเวลา องค์กรจำนวนมากให้ความเห็นว่า เมื่อได้นำการจัดการความรู้เข้าไปใช้ในองค์กรแล้วได้รับประโยชน์เด่นชัด ทำให้มีการปรับปรุงกระบวนการทำงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาประโยชน์ของการนำการจัดการความรู้มาใช้ในองค์กรจะเกิดประโยชน์หลายประการ การตอบสนองต่อปัญหาขององค์กรเร็วขึ้น องค์กรปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น ความสามารถในการแข่งขันขององค์กรดีขึ้นรวมทั้งการสื่อสารภายในองค์กรดีขึ้นด้วย ส่วนประโยชน์ที่มีต่อบุคลากร ได้แก่ บุคลากรมีการปรับตัวและมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้น มีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และที่สำคัญคือ บุคลากรจะมีความสุขในการทำงาน มีความรักเพื่อนร่วมงาน และองค์กรมากขึ้นด้วย สำหรับประเทศไทย มี 3 หน่วยงานที่มีองค์ความรู้และการดำเนินงานด้านการจัดการความรู้อย่างกว้างขวาง คือ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม (สคส.) และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) สำหรับสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ และ ก.พ.ร. เน้นความสำคัญของผลประโยชน์ที่องค์กรจะได้รับโดยได้ให้คำนิยามว่า การจัดการความรู้เป็นกระบวนการในการนำความรู้ที่มีอยู่หรือเรียนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสร้าง รวบรวม แลกเปลี่ยน และใช้ความรู้เป็นต้นแบบสำหรับ สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม (สคส.) เน้นประโยชน์ที่ทั้งบุคคลและองค์กรจะได้รับจาก การจัดการความรู้ โดยนิยามว่า การจัดการความรู้คือกระบวนการที่ดำเนินการร่วมกันโดยผู้ปฏิบัติงานในองค์กรหรือหน่วยย่อยขององค์กร เพื่อสร้างและใช้ความรู้ในการทำงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นกว่าเดิม โดยมีเป้าหมายการพัฒนาคนและพัฒนาคน (ประพนธ์ ภาสุขยัต, 2547)

การปฏิบัติงานของผู้บริหารสถานศึกษา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแม่ฮ่องสอนเขต 2, 2556) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ขาดการกระตุ้นให้เกิดความตระหนักในคุณค่าของการจัดการความรู้ ส่งผลให้การทำงานเป็นระบบและมีความต่อเนื่องค่อนข้างน้อย รวมถึงมีการนำเอาการจัดการความรู้หรือเคเอ็ม (KM = Knowledge Management) มาเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติงานน้อย จึงทำให้องค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ไม่ได้ถูกนำมาใช้แลกเปลี่ยน ต่อยอดความรู้ใหม่แต่เป็นการทำงานซ้ำซ้อนกับคนอื่นที่ทำมาแล้ว ดังนั้นเราจึงควรให้ความสำคัญกับการจัดการความรู้ ให้ได้รับการยอมรับในวงการศึกษามากขึ้น อาจจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับสองประเด็น ประเด็นแรก คือ การจัดการความรู้คืออะไร ประเด็นที่สอง การจัดการความรู้จะให้อะไรกับการศึกษา ปัจจุบันเราพบกับสภาพการณ์ที่งบประมาณทางการศึกษามีอย่างจำกัด แต่โรงเรียนทุกแห่งก็ได้รับแรงกดดันที่จะต้องปรับปรุงคุณภาพ รวมไปถึงการจะต้องได้รับการประเมินภายนอกที่จะต้องมียุทธศาสตร์รองรับของ

ความก้าวหน้าที่ชัดเจน ความคาดหวังและแรงกดดันในด้านคุณภาพเกิดขึ้นในทุกระดับ ทั้งการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษา เมื่อมีแรงกดดันจากภายนอก สถานศึกษาทุกแห่งก็ต้องตรวจตรากันภายในให้เข้มข้น เพื่อทบทวนว่า การดำเนินกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ สอดคล้องกับภารกิจหรือไม่ สถานศึกษาจะดำเนินการอย่างไรเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน กิจกรรมใดที่ส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนได้ผลสูงสุด คำถามเหล่านี้เป็นภาระและความรับผิดชอบของสถานศึกษาในการที่จะปรับปรุงคุณภาพผู้เรียนในบรรยากาศที่เพิ่มความเข้มข้นของการประกันคุณภาพภายในและภายนอก ทำให้ความต้องการข้อมูลและสารสนเทศสูงขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ผู้บริหารโรงเรียนมีหน้าที่เตรียมการในการรับการประเมินภายนอก และจะต้องรายงานให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ แต่ก็มักจะประสบปัญหาว่า ระบบข้อมูลที่มีอยู่ไม่สามารถตอบสนองได้ เช่น ข้อมูลที่แสดงว่า คุณภาพครูเป็นอย่างไร ครูควรได้รับการพัฒนามากน้อยเพียงใด เพื่อจะสามารถก้าวได้ทันการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านมาตรฐานการศึกษา หลักสูตร และวิธีการเรียนการสอน เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลข้างเคียงที่ครูและผู้บริหารจะต้องรู้ในด้านความมั่นคงปลอดภัยของสถานศึกษา และข้อมูลด้านสุขภาพอนามัยของโรงเรียน จากสภาพการณ์ที่โรงเรียนจะต้องรับผิดชอบในการปรับปรุงคุณภาพ และภาวะในการที่ครู ผู้บริหารจะต้องเสียเวลาไปกับการเก็บรวบรวมข้อมูล เผยแพร่ข้อมูล และใช้ข้อมูลร่วมกัน สถานศึกษาต่าง ๆ จึงมีความเห็นพ้องกันว่า ความรู้เป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กรซึ่งสถานศึกษาจะต้องหาทางที่จะเชื่อมความรู้ไปสู่การตัดสินใจและการดำเนินงานที่มีประสิทธิผลโดยการจัดการความรู้

การดำเนินงานการจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้บริหารได้เห็นความสำคัญของการจัดการความรู้มากขึ้น โดยให้คณะครูที่ได้รับการอบรมสัมมนาจะต้องนำความรู้ มาเผยแพร่ให้กับบุคลากรคนอื่น ๆ แต่ทุกคนจำกัดด้วยความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่แต่ละด้านของตนเองจึงไม่สามารถที่จะให้คนอื่นทดแทนงานด้านกันได้ เพราะขาดความรู้ที่แท้จริงในเรื่องที่ตนเองไม่ได้อบรมมาและไม่ได้รับผิดชอบงานนั้นและการเผยแพร่ความรู้ เป็นเพียงการนำเสนอแค่ภาพรวมสิ่งที่ได้อบรมหรือสัมมนาในรูปแบบไม่เป็นทางการในที่ประชุมเท่านั้น มีการจดบันทึกอยู่ ในเฉพาะสมุดบันทึกการประชุม ไม่ได้มีการเผยแพร่ความรู้ อย่างละเอียดลึกซึ้งรวมถึงการไม่เปิดใจกว้างรับความรู้ จากบุคคลอื่น ๆ ที่ได้ถ่ายทอดและเผยแพร่ความรู้ ให้จึงส่งผลให้งานนั้นขาดประสิทธิภาพเพราะบุคลากรยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดการความรู้ และบุคลากรของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีอัตราการโยกย้ายหรือลาออกทุกภาคเรียน เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ของโรงเรียนมีสภาพแวดล้อมเป็นที่ราบเชิงเขาการเดินทางลำบาก และอยู่ห่างไกลจึงทำให้โรงเรียนไม่สามารถรักษาร่องความรู้ในตัวของแต่ละคนให้คงอยู่ได้ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการดำเนินงานการจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอนว่าเป็นอย่างไร มีปัญหาและ

แนวทางแก้ไขอย่างไรบ้าง ผลจากการศึกษาสามารถนำไปเสนอต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโรงเรียนในศูนย์
เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ในการพัฒนาการจัดการศึกษาให้มี
ประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาการดำเนินงานการจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพ
การศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1.2.2 เพื่อศึกษาปัญหา และแนวทางแก้ไข การดำเนินงานการจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์
เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

1.3.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ข้าราชการครูและบุคลากรทาง
การศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษา
แม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน รวมทั้งสิ้น 95 คน ประกอบด้วย

- 1) ผู้อำนวยการสถานศึกษา จำนวน 10 โรงเรียน รวม 10 คน
- 2) ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 10 โรงเรียน รวม 65 คน
- 3) คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ให้ข้อมูล คือ ประธานและรองประธาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 10 โรงเรียน รวม 20 คน

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามุ่งศึกษาการจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายพัฒนา
คุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการจัดการความรู้ของ
สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) (2548, หน้า 5 - 6) ประกอบด้วยกิจกรรม
7 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่ 1 - 6 เป็นขั้นตอนการจัดการความรู้ และขั้นตอนที่ 7 เป็นการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) การบ่งชี้ความรู้ (Knowledge Identification)
- 2) การสร้างและแสวงหาความรู้ (Knowledge creation and Acquisition)
- 3) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ (Knowledge Organization)
- 4) การประมวลผลและกลั่นกรองความรู้ (Knowledge Codification and Refinement)
- 5) การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Access)
- 6) การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge Sharing)
- 7) การเรียนรู้ (Learning)

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษานี้ ผู้ศึกษาได้นิยามศัพท์เฉพาะ ดังต่อไปนี้

ผู้อำนวยการสถานศึกษา หมายถึง บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารสถานศึกษาของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หมายถึง บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลัก ด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง บุคคลที่มีหน้าที่กำกับกำกับการดำเนินการของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง และนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และความต้องการของชุมชนและท้องถิ่น รวมไปถึงส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการกิจการด้านต่าง ๆ ของสถานศึกษาของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การจัดการความรู้ หมายถึง กระบวนการในการเรียนรู้คนในองค์กรโดยอาศัยกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กันของคนในองค์กรเดียวกัน และนำความรู้ที่ได้มาโดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร รูปแบบการจัดการความรู้ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ประกอบด้วยกิจกรรม 7 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่ 1 - 6 เป็นขั้นตอนการจัดการความรู้ และขั้นตอนที่ 7 เป็นการเรียนรู้ ได้แก่ 1) การบ่งชี้ความรู้ (Knowledge Identification) 2) การสร้างและแสวงหาความรู้ (Knowledge creation and Acquisition) 3) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ (Knowledge Organization) 4) การประมวลและกลั่นกรองความรู้ (Knowledge Codification and Refinement) 5) การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Access) 6) การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge Sharing) และ 7) การเรียนรู้ (Learning) ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การบ่งชี้ความรู้ (Knowledge Identification) หมายถึง การพิจารณา วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายขององค์กรเป็นอย่างไร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เราจำเป็นต้องรู้อะไร ขณะนี้เรารู้อะไรบ้าง อยู่ในรูปแบบใด อยู่ที่ใคร ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การสร้างและแสวงหาความรู้ (Knowledge creation and Acquisition) หมายถึง การทำให้เกิดความรู้ใหม่ อาจจะเป็นการแสวงหาความรู้จากภายนอก การรักษาความรู้เก่า และการกำจัดความรู้ที่ไม่ใช่แล้ว ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การจัดความรู้ให้เป็นระบบ (Knowledge Organization) หมายถึง เป็นการวางโครงสร้างความรู้ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเก็บความรู้อย่างเป็นระบบในอนาคตของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การประมวลและกลั่นกรองความรู้ (Knowledge Codification and Refinement) หมายถึง การปรับปรุงรูปแบบเอกสารให้เป็นมาตรฐาน ใช้ภาษาเดียวกัน ทำให้เนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์ ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Access) หมายถึง การทำให้ผู้ที่ต้องใช้ความรู้ สามารถเข้าถึงความรู้ได้ง่ายและสะดวก เช่น การใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือรูปแบบอื่น ๆ ที่เหมาะสมของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ (Knowledge Sharing) หมายถึง การนำความรู้มาแบ่งปันแลกเปลี่ยนซึ่งกันเป็นความรู้แบบชัดแจ้งอาจจะทำเป็นเอกสาร หรืออยู่ในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือถ้าเป็นความรู้ฝังลึก อาจจะใช้เครื่องมือจัดการความรู้มาช่วยทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การตั้งชุมชนผู้ปฏิบัติ การจัดพี่เลี้ยง การจัดเพื่อนช่วยเพื่อน ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง การทำให้การเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของงานที่ทำ และมีงานทำให้วงจรการจัดการความรู้หมุนต่อเนื่องไป ขยายไปสู่ทุกหน่วยในองค์กรและในกระบวนการทำงานทุกอย่างขององค์กร ของกลุ่มโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน หมายถึง กลุ่มโรงเรียนที่เกิดขึ้นโดยยึดตามระเบียบคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาแม่ฮ่องสอน เขต 2 ว่าด้วยกลุ่มเครือข่ายสถานศึกษา 2551 ซึ่งประกอบไปด้วย 10 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านท่าสองแคว โรงเรียนอนุบาลแม่ลาน้อย โรงเรียนบ้านแม่แลบ โรงเรียนลุ่มน้ำวิทยา โรงเรียนบ้านแม่สะป๊อก โรงเรียนบ้านแม่สะป๊อกใต้ โรงเรียนพระบาทห้วยผึ้ง โรงเรียนบ้านแม่ละ โรงเรียนบ้านแม่สุ และโรงเรียนป่าหมากวิทยา อำเภอแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1.5.1 ได้ทราบผลการดำเนินงาน ปัญหาและแนวทางแก้ไข การจัดการความรู้ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เพื่อนำไปเสนอต่อผู้เกี่ยวข้อง

1.5.2 ผลจากการศึกษาสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการวางแผน ปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการความรู้โรงเรียนในศูนย์เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น